

วารสารวิชาการ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปริทัศน์หนังสือ (Book Review)

KhmeRenaissance

ผู้เขียน : อ่าง ชุหลาน, พุราบ जानมารา,

สุญน สุภาริธ และคง วีระ

ปีที่พิมพ์ : ค.ศ. 2011

จำนวนหน้า 152 หน้า

สายธาร ทิมทับ *

ศศ.ม. (จารึกศึกษา), อาจารย์พิเศษ

สาขาภาษาและวรรณคดีไทย

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

***Corresponding Author E-mail:** saytan2821@gmail.com

Received: September 29, 2021

Revised: December 29, 2021

Accepted: December 29, 2021

Available: December 30, 2021

บทปริทัศน์หนังสือ KhmeRnaissance

ราวเดือนพฤษภาคม ปี 2564 ผู้เขียนทราบว่า มีโครงการแปลหนังสือ วรรณคดี และวรรณกรรมแห่งชาติอาเซียนของราชอาณาจักรกัมพูชามาเป็นภาษาไทย จำนวน 9 เล่ม ด้วยกัน คือ เรื่องในเงามืด, น้ำหมึกขม, ท้องฟ้าเกล็ดนาค, ผกาโรย, ความฝัน, เด็กวัดสมัยฝรั่งเศส/เด็กโรงเรียนฝรั่งเศส, ทายาทงู, ข้าวในประเพณีเขมร และหนังสือดนตรีและชีวิตเขมร จุดประสงค์ของการแปลหนังสือในครั้งนี้ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้วัฒนธรรมของเพื่อนบ้านผ่านวัฒนธรรมหนังสือ ด้วยกระแสดังกล่าวนี้นี้เป็นที่มาที่ทำให้ผู้เขียนหยิบหนังสือที่อยู่ในชุดของ KhmeRnaissance อย่างเรื่อง **กฤษฎีกาสถาบันกษัตริย์ราชบัลลังก์** (กมฺรจอตฺตบทกฺนฺงฺบณฺดาณฺไพบมานวบฺโรม) มาเล่าให้ฟังกัน เนื่องด้วยหนังสือชุดนี้มีหลากหลายช่วยให้เข้าใจลักษณะวิถีชีวิตของชนชาวเขมรได้อย่างกระชับ เข้าใจง่าย เหมาะกับผู้ที่มีความรู้ด้านภาษาเขมรพอจะอ่านทำความเข้าใจได้ไม่ยาก เพราะเป็นบทความขนาดสั้น

หนังสือ **กฤษฎีกาสถาบันกษัตริย์ราชบัลลังก์** เป็นหนังสือภาษาเขมรที่ยังไม่ถูกแปลเป็นภาษาไทย มีความยาวประมาณ 152 หน้า ขนาด A5 ตีพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 2011 โดยสำนักพิมพ์ “yosothor” รูปแบบของเนื้อหาในเล่มจะเป็นข้อเขียนขนาดสั้นและยาวปะปนกัน เนื้อหาเข้าใจง่ายกระชับ มีรูปประกอบการอธิบายเรื่องละ 4-6 รูป

เมื่อพิจารณาถึงชื่อหนังสือชุด KhmeRnaissance คือหนังสือที่เกี่ยวกับศิลปวิทยาของชนชาวเขมร หรือ **กฤษฎีกาสถาบันกษัตริย์ราชบัลลังก์** (กมฺรจอตฺตบทกฺนฺงฺบณฺดาณฺไพบมานวบฺโรม) บทความในวัฒนธรรมเขมร หากจะแปลรวมความได้ว่า บทความที่ว่าด้วยการฟื้นฟูศิลปวิทยาของชนชาวเขมร เนื้อหาใจความของหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่รวบรวมเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนเขมร หรือประเทศกัมพูชาที่มีมาตั้งแต่สมัยอดีตเป็นต้นมา

เท่าที่สำรวจข้อมูล ในส่วนของผู้เขียนมีหลากหลายท่าน คือ อ่าง ชูลาน, พุราบ จานมารา, สุยุณ สุภาวิธ และ คง วีระ¹ เป็นต้น ทั้งนี้ผู้เก็บข้อมูลจะเป็นทั้งนักปราชญ์ชาวบ้านหรือนักวิชาการที่ลงพื้นที่ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากชาวบ้านทั่วประเทศก็มาเรียบเรียงเป็นข้อเขียนที่เป็นบทความขนาดสั้นและง่ายต่อการทำความเข้าใจ

หนังสือ **กุญแจสู่ชุมชนคุณธรรม** ของประเทศเพื่อนบ้านเราเล่มนี้ บรรดานักวิชาการต่างย่ำยีแทลงพื้นที่หาข้อมูล ส่วนมือจับปากกาบันทึกเรื่องราว บ้างก็จับภาพในอิริยาบถต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้คน เครื่องใช้ไม้สอยที่แขวนอยู่ใต้ถุนบ้านของบ้านไม้ยกพื้นสูง โบราณวัตถุ โบราณสถาน เป็นต้น ในส่วนของผู้ให้ข้อมูลไม่ได้ถูกจำกัดว่าต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ตามระบบการศึกษา บางส่วนมาจากปราชญ์ชาวบ้านที่มีความชำนาญและชาวบ้านผู้ประกอบอาชีพนั้นๆ อาจกล่าวได้ว่า ไม่ว่าใครก็เป็นผู้ให้ข้อมูลได้ทั้งนั้นขอแค่เป็นผู้เชี่ยวชาญและเป็นที่ยอมรับของคนหมู่มาก กล่าวได้ว่าแหล่งข้อมูลอันสำคัญที่ถูกนำมาเขียน ล้วนมาจากคำบอกเล่าจากประชากรของหมู่บ้านที่อาศัยอยู่ทั่วประเทศก็มาเขียนนั่นเอง

นอกจากนี้บทความของหนังสือ**กุญแจสู่ชุมชนคุณธรรม** ยังถูกนำมาเผยแพร่บนเว็บไซต์ <http://www.yosothor.org/> ด้วยเช่นกัน อันเนื่องจากการเพิ่มเติมและแก้ไขข้อมูลที่ถูกค้นพบขึ้นใหม่เพื่อให้เนื้อหา มีความสมบูรณ์และครบถ้วนมากยิ่งขึ้น

¹ ในส่วนของชื่อผู้เขียนหรือชื่อสถานที่อันเป็นชื่อเฉพาะผู้เขียนจะใช้วิธีการถอดรูปตัวอักษรจากภาษาเขมรมาเป็นภาษาไทย

เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้จัดประเภทของเนื้อหาเอาไว้ 7 กลุ่มหลัก อันได้แก่

- กลุ่มที่ 1 อาชีพ เครื่องมือ การทำมาหากิน
- กลุ่มที่ 2 ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี
- กลุ่มที่ 3 ศิลปะและวรรณกรรม
- กลุ่มที่ 4 มรดก, ประวัติศาสตร์
- กลุ่มที่ 5 ภูมิศาสตร์, ธรรมชาติ
- กลุ่มที่ ๖ ภาษาศาสตร์
- กลุ่มที่ ๗ บทสวด

คาดว่าเพียงแค่เห็นหัวข้อของแต่ละกลุ่มข้างต้นก็พอจะทำให้ผู้ที่กำลังศึกษาทางด้านภาษาเขมรหรือประเทศกัมพูชา เริ่มสนใจและอยากตามหาหนังสือชุดนี้ไม่เล่มใดก็เล่มหนึ่งอย่างแน่นอนเพราะจะช่วยให้ท่าน ๆ ได้ท่องเที่ยวทั่วประเทศกัมพูชาเกือบจะทุกมุมของประเทศได้เป็นอย่างดี

กลุ่มที่ 1 อาชีพ เครื่องมือ การทำมาหากิน เนื้อหาในกลุ่มแรกของหนังสือเล่มนี้มีจำนวน 6 บทความ คือ ขนมห้าดอก, ขนมหื่นข้าวเหนียวกระทัง, เครื่องเคลือบดินเผา, ครุ, ยาเส้น, และน้ำตาลโตนด

ผู้เขียนจะขอยกตัวอย่างบทความเรื่อง ขนมห้าดอก ข้าวตอก คือเมล็ดธัญพืชโดยเฉพาะข้าวเปลือกที่เขานำไปคั่วให้แตกทำให้เมล็ดข้าวสารที่อยู่在那ันแตกออกมาเห็นเป็นรูปร่างเหมือนกับดอกไม้ ส่วนข้าวที่นำมาคั่วทำข้าวตอกนั้นเขาจะเอาข้าวเจ้าหรือข้าวเหนียวหรืออาจจะทั้งสองอย่างก็ได้ แล้วแต่การนำไปใช้ นอกจากนี้ในพิธีต่างๆ เรามักจะเห็นข้าวตอกด้วยซึ่งเขาจะร้อยโดยใช้ไม้เสียบ ซึ่งข้าวตอกนี้จะใช้สำหรับทำบุญหรือเป็นของที่ใช้สำหรับไหว้ครู ตัวอย่างการนำไปใช้ในงานบุญนั้นจะอยู่ในของทำบุญอย่างหนึ่งเรียกว่า “ขวัญข้าว” (รูปที่ขวามือ)

ส่วนถ้าจะนำไปทำเป็นขนม เรียกว่า “ขนมเลียด” เขาจะใช้ข้าวเหนียว วิธีการคือ นำข้าวเหนียวที่ยังมีเปลือกหุ้มอยู่มาคั่วให้แตกเป็นข้าวตอก ต่อมาจึงจะนำข้าวตอกที่คั่วแล้วไปร่อนนำรำข้าวและข้าวเปลือกที่ไม่แตกออก (รูปที่ 2-3) เมื่อเหลือแต่ข้าวตอกเพียงอย่างเดียวแล้ว (รูปที่ 4) นำข้าวตอกนั้นไปตำกับครกให้ละเอียดแล้วจึงนำมานวดผสมกับน้ำตาลโตนดให้เข้ากันดี เมื่อเข้ากันดีแล้วจึงนำไปยัดลงในถ้วยให้แน่น การยัดนี้เพื่อให้ได้เป็นรูปร่างตามถ้วยนั้น แต่เพื่อให้ง่ายและสะดวกในการนำขนมเลียดออกจากถ้วย ก่อนใส่ขนมลงในถ้วยเขาจะนำใบตอง 1 แผ่นเล็กยาวมารองยัดกันถ้วยก่อนเพื่อใช้สำหรับดึง เวลาที่ได้เป็นขนมแล้ว ถ้าเพียงแค่รับประทานในบ้านปกติ จะไม่มีการห่ออะไรเลย (รูปที่ ๕) แต่ถ้าสำหรับวางขายทุกวันนี้เขาจะบรรจุลงในถุงพลาสติกตามจำนวนที่เขากำหนด (รูปที่ ๖)

จากการอธิบายวิธีการทำดังกล่าว จะเห็นว่าสัน กระชับและถือว่าเป็นขั้นตอนการทำที่ธรรมดา แต่เราจะเห็นว่าความธรรมดาไม่ใช่จะมีความหมายว่าไม่มีค่าเพราะกล่าวมาแล้วว่าขนมข้าวตอกนี้ถือเป็นประเพณีที่เก่าแก่ ประเพณีหนึ่งของคนเขมรด้วย

กลุ่มที่ 2 ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี เนื้อหาในกลุ่มนี้มีจำนวน 7 บทความ คือ ข้ามเดือนเจ็ด, ผัดจไฟ, ภูเขาศิ่วงกต, ผม, การป้องกันเพื่อไม่ให้มีการทะเลาะกัน, และการเรียกขวัญให้กับคนสะอึก

ผู้เขียนจะขอยกตัวอย่างบทความเรื่อง การป้องกันเพื่อไม่ให้มีการทะเลาะกัน หมู่บ้านหนึ่งในจังหวัดมณฑลศรี ผู้เขียนเล่าว่าได้พบเห็นพิธีเช่นไหว้เล็กๆ พิธีหนึ่งที่เพิ่งจะเสร็จสิ้นไปใหม่ๆ ในพิธีมีผู้หญิงคนหนึ่งที่เพิ่งจะคลอดลูกคนที่ 1 ยังไม่ทันเดินได้สะตวกก็ตั้งท้องลูกคนที่ 2 ได้ ประมาณ 7 เดือน คนเฒ่าคนแก่ในครอบครัว ท่านรู้ว่าต้องตั้งพิธีเพื่อไม่ให้ ลูกคนแรกที่เกิดก่อนมีการอิจฉาน้องที่จะเกิดตามมาเพราะอายุเด็กทั้ง 2 ใกล้เคียงกันมาก แม้ว่าจะไม่ได้เป็นจริงดังที่กล่าวมาแต่ท่านก็เชื่อว่าอาจจะมีเหตุเภทภัยไม่ดีเกิดขึ้นกับเด็กคนใดคนหนึ่ง การตั้งพิธีนี้ก็ไม่มียะไรที่พิเศษคือเพียงแค่จัดให้มีสุรา 1 ไหกับไก่ 1 ตัวสำหรับเซ่น ไก่นั้นเขาจะต้มแบ่งกันรับประทานแต่เวลาที่เขาเชือดไก่นั้นเขาจะนำเลือดไก่มาทาบนปากไหของสุราเมื่อเสร็จพิธีแล้วเขาจะนำสุราไปแจกให้เพื่อนบ้านดื่มคนละเล็กน้อยเพื่อให้บรรดาเพื่อนบ้านร่วมพิธีด้วยและเพื่อให้ได้ผลลัพธ์สมตามความหวัง

กลุ่มที่ 3 ศิลปะและวรรณกรรม เนื้อหาในกลุ่มนี้ มีจำนวน 6 บทความ คือ การสลักลวดลายบนใบตาลโตนด, การสลักเรื่องราวบนเสมา, พานพระศรี, सादेव, ละครพระราชทรัพย์ และข้อฟ้า-ใบระกา

ผู้เขียนจะขอยกตัวอย่างบทความเรื่อง การสลักลวดลายบนใบตาลโตนด เขาจะใช้มีดเล็กๆ ที่ใช้สำหรับทำงานในชีวิตประจำวันทุกชนิด เช่น มีดสำหรับทำอาหารมาสลักใบตาลให้สวยงาม เพื่อใช้ทำ “ครุกำนิด” แล้วเขาจะนำไปมัดรวมกันแล้วนำไปเสียบบนไม้หรือผลมะพร้าวจำนวนใบที่สลักเป็นลวดลายนั้นบางครั้งจะใช้ 4 ก้าน (รูปที่ 5-11) หรืออาจจะใช้ประกบกันอีกด้วย (รูปที่ 12-13)

ไม่เพียงแค่นั้นจะเห็นว่าเขานำไปใหญ่และใบเล็กซึ่งล้วนแต่มีลวดลายมาวางสลับกัน ส่วนลวดลายนั้นถ้าพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วก็จะเห็นว่าแต่ละลวดลายไม่เหมือนกันเลย แต่ละลวดลายจะมีชื่อเป็นของตัวเอง เช่นลวดลาย “สวาทม” ลวดลาย “นาคพันธ์” เป็นต้น จุดหนึ่งที่น่าสนใจคือว่าใบตาลโตนมมีลวดลายดังที่กล่าวมา เมื่อผ่านไป ๑ ปีก็จะมีลักษณะโค้งคดบิดเบี้ยวไม่สวยงามเหมือนตอนทำใหม่ ๆ ดังนั้นจึงต้องทำใหม่ทุกครั้งเมื่อมีพิธี

กลุ่มที่ 4 มรดก, ประวัติศาสตร์ เนื้อหาในกลุ่มนี้ มีจำนวน 5 บทความ คือ การสาบาน, ภูเขา, ราชธานีเกาะแกร์, ปางของพระอิศวรในอาระธรรมอินเดียที่เขมรไม่นิยม, เรื่องการกวนเกษียรสมุทรน้ำมันที่ปรากฏบนหน้าบันของปราสาทกุฎีศวร และ รูปวาดในถ้ำของภูเขากระวาน

ผู้เขียนจะขอยกตัวอย่างบทความเรื่อง การกวนเกษียรสมุทรน้ำมันที่ปรากฏบนหน้าบันของปราสาทกุฎีศวร ในบทความอธิบายเอาไว้ว่า เรื่องการกวนเกษียรสมุทรน้ำมันเป็นเรื่องหนึ่งที่พรรณนาเกี่ยวกับความพยายามของพวกอสูรและเทวดาในการกวนเกษียรสมุทรเพื่อให้ได้น้ำอมฤตซึ่งเป็นน้ำที่ทำให้มีกำลังเก่งกล้าโดยเฉพาะทำให้ฆ่าไม่ตาย (คำสันสกฤตว่า “อามฤต” มีความหมายเหมือนกับคำบาลีคำว่า “อมตะ” แปลว่า “ไม่ตาย”) แต่ก็ไม่ง่ายเลยเพราะพวกอสูรและเทวดาต้องใช้เวลาในการกวนเกษียรสมุทรน้ำมันนับพันปี และก็มีบางตอนที่ต้องพบกับภัยอันตรายเกือบจะละทิ้งการกวนเกษียรสมุทรไปด้วย ตามเนื้อเรื่องในตำนานเรื่องมหากาฬะกล่าวไว้ในคราที่มีเคราะห์ภัยเกิดขึ้นมักจะเห็นว่ามีเทพใหญ่ ๆ เสด็จลงมาช่วยอาสา เพื่อให้การกวนเกษียรสมุทรน้ำมันนั้นบรรลุถึงผลสำเร็จ เคราะห์ร้ายที่ใหญ่กว่าในเรื่องคือการเกิดชาติพิฆะชื่อ “กาลกฏ” ที่เกิดจากสมุทรพิฆะซึ่งเจ็ดเจ้าครอบทั้ง 3 ภาพทำให้บรรดาสัตว์ทั้งหลายสลักพิฆะไม่สามารถทำอะไรได้ เมื่อเห็นเหตุเภทภัยดังนี้พระพรหมขอให้พระอิศวรช่วยพระอิศวรก็พร้อมช่วยกลืน

ชาติพิชกาลกฎไว้ในพระศอของพระองค์ ด้วยเหตุที่ชาติพิชนนี้มีมากมาย ทำให้พระสูงของพระองค์มีสีดำและก็เป็นเหตุให้เขาเรียกพระอิศวรว่า "นิลกันท์" (คนที่มีสีดำ)

การอาสาของพระอิศวรในเรื่องการกวนเกษียรสมุทมนั้นนี้ ว่าเป็นเรื่องอะไรที่ใหญ่เลยเพราะคัมภีร์ที่คนเขมรเขาพูดไว้นั้นจะยก พระนารายณ์ให้เป็นเทพใหญ่ เช่นคัมภีร์ที่ชื่อ "วิษณุโบราณ" นี้ก็ไม่ได้พูดถึงพระอิศวรด้วย ตรงนี้เราสามารถเข้าใจได้แล้วว่าเพราะศาสนิกชนนับถือ พระนารายณ์เป็นใหญ่ (สมัยโบราณเรียกว่า "ไวษณว")

กลุ่มที่ 5 ภูมิศาสตร์, ธรรมชาติ เนื้อหาในกลุ่มนี้ มีจำนวน 6 บทความ คือ เถาวัลย์ที่สามารถให้น้ำได้, ผลเอเลี่ยน, ต้นพิกุล, รัก, ดอกลำเจียก, และการใช้ยางไม้เมื่อดูเนื้อหาของบทความในกลุ่มนี้จะเห็น การใช้ประโยชน์จากต้นไม้ ผู้เขียนจะขอยกตัวอย่างบางส่วนของบทความ เรื่องรัก รัก กล้วย (พจนานุกรมเขียนว่า "รักทาสีของ ษัษฐณ์" ชื่อทางวิทยาศาสตร์เรียกว่า *Melanorrhoea laccifers* เป็นยางชนิดหนึ่ง ที่นำมาจากต้นรัก ในประเทศเขมรต้นรักนี้จะออกขึ้นในป่าใหญ่ เขามักจะ แทะรักในฤดูแล้งเพราะไม่มีน้ำฝนมาผสมกับยางรักที่ออกมา ยางรักที่ไหล ออกมาจะมีสีแดงเข้ม แต่ถ้าเก็บยางรักไว้นาน ๆ ยางรักจะมีสีดำ ยางรักเมื่อ สัมผัสผิวหนังจะทำให้ปวดแสบปวดร้อนหรืออาจจะทำให้หน้าและปากบวม ทุกวันนี้การใช้ยางรักในประเทศกัมพูชาเริ่มจะหายไปแล้ว อีกอย่างปัจจุบัน นี้เขาก็กใช้ยางรักเพื่อทาเครื่องมือเครื่องใช้ที่ทำจากวัสดุธรรมชาติเท่านั้น การใช้ยางรักไม่ได้กว้างขวางเหมือนกับในประเทศญี่ปุ่น จีนหรือพม่า การทายางรักก็เพื่อป้องกันไม่ให้วัสดุที่ทำจากธรรมชาติผุพังเร็วจนเกินไป หรือเพียงเพื่อป้องกันการกัดกินของสัตว์เป็นต้น ตัวอย่างการใช้ยางรักในการ ยาเรือเพื่อไม่ให้เรือรั่วเพื่อไม่ให้เห็นรอยที่ต่อกัน เป็นต้น ปัจจุบันนี้ การใช้รักก็ยังมีอยู่ยังไม่ละทิ้งคือมีการใช้รักเป็นพื้นฐานและจะทาร่วมกับสาร

เคมีอื่น ๆ อีก จากบทความข้างต้นจะเห็นพัฒนาการของการใช้คำตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน

กลุ่มที่ 6 ภาษาศาสตร์ เนื้อหาในกลุ่มนี้ มีจำนวน 5 บทความ คือ บทความเกี่ยวกับน้ำผึ้ง, การเล่นเกมด้านกิริยาของมนุษย์โดยการกระทำของสัตว์มาเปรียบ, การใช้คำว่า “ตัด” ในภาษาเขมร กាប់ — กาด — กาจ, ความคิด(บางส่วน)ที่ยังติดอยู่กับสระ, กัมพูชา กับ เขมร

ผู้เขียนจะขอยกตัวอย่างบางส่วนของบทความเรื่อง การใช้คำว่า “ตัด” ในภาษาเขมร กាប់-กาด-กาจ เป็นข้อสังเกตของผู้เขียนว่าคำที่หมายถึง “ตัด” มีจำนวน 3 คำคือ “กាប់” (กាប់), “กาด” (กาด) และ “กัจ” (กัจ) หากตัดต้นไม้โดยการใช้เลื่อยมือหรือขวาน คำที่ใช้กันในทุกวันนี้คือ คำว่า “กាប់” (กាប់) “ตัดไม้” คำนี้ถูกนำมาใช้โดยกระทรวงสิ่งแวดล้อมห้ามไม่ให้ตัดทำลายป่า

ป้ายทางซ้ายมือ ใช้คำว่า “ บกษกាប់ (ห้ามกាប់) หมายถึง ห้ามตัด” แต่ในป่าประเภทเดียวกันป้ายไม่ได้บอกโดยกระทรวงสิ่งแวดล้อม จะใช้อีกคำหนึ่งที่คล้ายกันคือคำที่ชาวบ้านมักจะใช้กันคือคำที่อยู่ในป้ายด้านขวามือ จะเห็นว่าเขาไม่ใช่คำว่า “กាប់”แต่เขาจะใช้คำว่า “กาด” คนที่ไม่คุ้นเคยคำนี้อาจจะเข้าใจว่าใช้คำ “กาด” นี้แทน แต่ให้เราคิดไปถึงในสมัยโบราณอีก ถ้าไปดูศิลาจารึกที่จารึกอยู่ที่ปราสาทพิฆานอากาศแล้ว จะเห็นว่าใช้คำอื่นอีกที่ไม่ใช่ทั้งสองคำดังกล่าว คำที่ใช้คือคำว่า “กัจ” (กัจ) แต่ไม่ได้กล่าวถึงมนุษย์จะพูดถึงลมที่พัดมา ศิลาจารึกนี้พูดถึงต้นโพธิ์ ๑ ต้น ที่ปลูกไว้เป็นที่สักการะและเช่นสรวงขอให้พระบรมวงศานุวงศ์ไม่ให้มีภัยในอนาคต จากข้อสังเกตข้างต้นการใช้คำว่า “ตัด” จะแตกต่างกันตามสถานที่

ที่ ยุคสมัยหรือสถานการณ์ อาจหมายถึงระดับทางภาษาของคำว่า “ตัด” นั้น จะใช้เมื่อใดขึ้นอยู่กับว่าจะใช้กับใคร สถานที่ไหนและใช้ช่วงเวลาใดมากกว่า

กลุ่มที่ 7 บทสวด เนื้อหาในกลุ่มนี้ มีจำนวน 3 บทความ คือ บทสวดเรื่องนางปดาจาร, บทเรียกชื่อข้าวในพิธีเรียกขวัญข้าว และบุญประเพณีชาติเขมร เนื้อหาของกลุ่มนี้ส่วนมากจะเป็นไฟล์เสียงผู้อ่านสามารถหาฟังเสียงบทสวดได้บนเว็บไซต์ <http://www.yosothor.org/>

รูปภาพข้างต้นเป็นเนื้อหาที่อธิบายประกอบเสียงบทสวดของการอบรมเด็กในปัจจุบันนี้มีวิวัฒนาการมากถ้าหากเราเปรียบกับครั้งศตวรรษก่อนหน้านี้ ทุกวันนี้เครื่องมือในการติดต่อสื่อสารถึงกันเช่น นิตยสาร หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์และเครื่องมือสื่อสารอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลเป็นอย่างมากในสังคม ผู้เขียนบทความไม่ได้แบ่งแยกว่าอิทธิพลที่เข้ามาเป็นด้านบวกหรือด้านลบ เขาเพียงแค่สังเกตเห็นเหมือนที่ตัวเองหรือคนอื่น ๆ เห็นว่าถ้าอิทธิพลดังกล่าวมีผลกระทบต่อผู้ใหญ่อะไรแล้วผลกระทบต่อเด็กล่ะ? จะอย่างไรก็ตามก็ยังมีพ่อแม่บางคนรอบคอบที่ระมัดระวังอบรมสั่งสอนลูกตั้งแต่เล็ก ไฟล์เสียงที่เขาแนบมาแม้ว่าจะไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดแต่หรือประกอบไปด้วยถ้อยคำที่สูงด้วยวัฒนธรรมอะไรเป็นพิเศษ แต่ผู้ปกครองก็สามารถใช้เป็นเครื่องมือหนึ่ง

ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ใหญ่สามารถอบรมสั่งสอนลูกให้รู้ตามแบบ
บทที่เคยมีมานานแล้วได้

ตัวอย่างบทความที่ผู้เขียนยกมาข้างต้น แสดงให้เห็น
ถึงการตั้งคำถามวิพากษ์และการให้คำอธิบายการกระทำนั้นด้วยเช่นกัน
ว่าทำไมคนมักพูชาถึงกระทำการอย่างนั้น ในด้านวิถีชีวิตได้ถูกอธิบาย
เอาไว้ว่าเมื่อทำหรือไม่ทำแล้วจะเกิดอะไรขึ้นเห็นได้จาก

ดังนั้นแล้วหนังสือ *កម្រងអត្ថបទក្នុងបណ្ណាញត្ថិមានរបូធីន* ของ
KhmeRnaissance ไม่ว่าจะเป็นเล่มไหนก็ถามถือได้ว่าเป็นแหล่ง
รวบรวมเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยของคนเขมรเอาไว้ในทุกอริยาบถของชีวิตก็ว่าได้
ผู้อ่านท่านใดที่กำลังศึกษาหรือหลงใหลในอารยธรรมเก่าแก่อย่างเมือง
พระนครหรือนครวัด-นครธม อันเป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ของโลก ต้อง
ลองหาหนังสือชุดของ KhmeRnaissance มาอ่าน ผู้เขียนขอการันตีว่า
ท่านจะได้ท่องไปในวิถีดั้งเดิมของคนกัมพูชาที่ถูกเจือปนด้วยความทันสมัย
เพียงเล็กน้อยอย่างแน่นอนนอกจากนี้ท่านจะรับรู้และเรียนรู้ทุกอย่าง
ที่เป็นเขมรอันสะท้อนหรือแสดงให้เห็นรากเหง้าของประเทศกัมพูชาได้
อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

อ้างอิง

អាំង ជួលាន, ព្រាប ចាន់ម៉ារ៉ា, សីយុន សុភារិទ្ធ, & គង់ វិះ. 2011. *កម្រងអត្ថបទក្នុងបណ្ណាញត្ថិមានរបូធីន*. ភ្នំពេញ: KhmeRnaissance.
KhmeRnaissance. 2017. Retrieved from <http://www.yosothor.org/>